

λεύκωμα· φοβάμαι, νὰ μὴ φανῶ ἐγωϊστής ἢ νὰ μὴ μὲ βγάλῃ ψεύτη ὁ καιρός, ἢ νὰ μὴ σοῦ δώσω καμμιὰ θλίψη, σὰ δῆς τὰ λόγια μου καὶ τ' ὄνομά μου καμμιά μέρα, ὦ κορίτσι, πού τώρα ἔχεις τόση καλοσύνη κι ἐγὼ τόση ἐπιθυμία νὰ σοῦ εἶναι πάντα εὐχάριστη ἢ ἐνθύμησή μου.

ὦ! καὶ νὰ ὑπάρχε στὸν κόσμον ἓνα βιβλίον, γιὰ νὰ ξεχνᾶμε, ὄχι νὰ θυμόμαστε!



Η ΑΓΡΙΟΠΑΣΧΑΛΙΑ

Ἡ μεγάλη ἀγριοπασχαλιά πού ἀπλωνε τὰ πλατειὰ κλωνάρια της, φορτωμένα ἀπ' τὸν ἀνθό, σ' ὄλη τὴν αὐλή, καὶ ἴσκιωνε τὸν τόπο, καὶ μοσκοβολοῦσε ὡς πέρα, δὲν ὑπάρχει πιά· σ' ἐκείνη τὴν ἀντάρα τ' Ἀη Γεωργίου, τὴν κίτρινη καὶ τὴν ξεφρενιασμένη, πού σάλεψε γῆ κι οὐρανὸ καὶ πέλαγα καὶ ρήμαξε τὴν πλάση, γκρεμίστηκε κι αὐτή, μ' ἓνα φριχτὸ ἀγγομαχητό, καὶ γέμισε τώρα τὴν αὐλή μὲ τ' ἀνθισμένο της κουφάρι.

Ἀπάνου στὸν ἀνθό της κι ἀπάνου στὸ τραγοῦδι της τσακίστηκε μὲ μιᾶς, κ' ἔπεσε χάμου, ἔτσι ὅπως ἡ νουφούλα πού πεθαίνει ξαφνικά, ἔτσι ὅπως τὸ πουλάκι πού πέφτει ἀπ' τὸ κλαρί, ἀπάνου στὸ κελίδισμά του, ἀπὸ βόλι.

Ἐχουνε Θεό, λέει, τὰ πλάσματα, ἔχουνε νόμο, ἔχουνε μοῖρα πού διεφτύνει τὴ ζωὴ τους καὶ τάχει ἓνια! Μὰ ὡς τώρα δὲν ἀλήθεψ' ἄλλο τίποτα στὸν κόσμον παρὰ πὼς εἶναι ἓνα τρανὸ κι ἀπέραντο κι αἰώνιον τρελλοκομεῖο πού κάθε πλάσμα κάνει ἕ,τι μπορεῖ νὰ κάνῃ, ἂν εἶναι πλάσμα ἀδύνατο· πὼς τὸ μυρμηγκι τοῦ κάκου δουλεύει καὶ πασιλίζει ἓνα χάψιμο τῆς κόττας, ἓνα τσαλαπάτημα παιδιοῦ, καὶ πάνε ὅλα· τὸ δέντρο μεγαλώνει, ἀνθίζει, καρπίζει χρόνια καὶ χρόνια καὶ μιὰ μέρα, σηκώνεται μιὰ μπόρα καὶ σὲ μιὰ στιγμούλα πέφτει ἀστροπελέκι, φυσάει ἓνας ἀγέρας καὶ τὸ ρίχνει χάμου σύρριζα.

Ἔτσι τὸ ζῶο, τὸ φυτό, ὁ ἄθρωπος, τὸ ποτάμι, τὸ πέλαγο, ὁ οὐρανός, ὁ ἀγέρας, ἕ,τι ἐπλάστη κι ἕ,τι ὑπάρχει, ζῆ στὴν ἀναρχία τοῦ τρελλοκομεῖου αὐτοῦ ὅπου τὸ λένε κόσμον καὶ δημιουργία. Καθ' ἓνα ἀπὸ τὰ πλάσματα εἶναι τὸ ἴδιο κι ὁ Θεός του τὸ ἴδιο κι ἡ μοῖρα του, κι ὁ νόμος του, κ' ἡ δύναμή του, καὶ ἡ πρόνοια. Μπορεῖ; τὰ βγάζει πέρα. Δὲν μπορεῖ; θὰ ὑποκύψῃ. Καὶ κανένα δὲν μπορεῖ γιὰ πάντα κ' ἐναντία ὄλων τῶν ἄλλων νὰ τὰ βάλῃ. Καθένα ἔχει κ' ἓνα πιδὸ δυνατότερο ἀπὸ αὐτό· τὸ ποτάμι πού φουσκώνει ἔχει τὴν μπόρα· τὸ πέλαγο πού φουρτουλιάζει ἔχει τὸν ἀγέρα, ὁ ἀγέρας τὴν τρέλλα τῆς ἀτμοσφαιρας, ἡ ἀτμοσφαῖρα τὴ μούρλια τοῦ ἡλίου, ὁ

ἡλιος τὴν ἀναρχία τῆς λαύρας του πού τὸν ἀνάθει. Νόμος, δικαιοσύνη, λογικὸ δὲ βρίσκεται στὴν Πλάση ἀφοῦ κανένα πλάσμα δὲν ξέρει ἂν ἕ,τι κάνει εἶναι σκοπὸς του, κι ἂν τὸ σκοπὸ του αὐτὸ θὰ μπορέσῃ νὰ ξεπληρώσῃ μιὰ ἡμέρα. Ὁ ἄθρωπος δὲν ξέρει ἂν θὰ κάνῃ αὔριο ἕ,τι θέλει σήμερα· τὸ ζῶο ἂν αὔριο θὰ ζήσει, τὸ δέντρο ἂν θὰ προφτάσῃ νὰ δέσῃ τὸν καρπὸ του κι ἂν δὲ θὰ πέσῃ πεθαμένο, ἓνα τρελλὸ πρωί, σὰν τὴν ἀγριοπασχαλιά πού τὴν ἐγκρέμισ' ἄξαφνα ἢ μπόρα, ἀπάνου στὸν ἀνθό της.

Ε. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

ΟΡΝΙΘΟΣΚΑΛΙΣΜΑΤΑ

ΑΠΟ ΕΝΑΝ ΕΠΙΤΑΦΙΟ ΛΟΓΟ

Μιά φορὰ — στὰ 1894 δὰ — ἐκυκλοφόρησ' ἓνα φυλλάδιο, μὲ ἓναν ἐπιτάφιο λόγο, σὲ ποιὸν νομίζετε; στὸ Θανάση Διάκο, τὸν ἔθνομάρτυρα τοῦ 1821.

Ὁ λόγος αὐτὸς εἶναι γραμμένος σὲ ἀρχαία Ἑλληνική. Τὸ φυλλάδιο ἔχει γιὰ ἐπιγραφή «Λόγος κλπ. Ἐθανοσίου τοῦ Διακόνου». Πὼς εἶναι δὰ τυπωμένο σὰς φαίνεται τὸ περιφνημο δημοτικὸ δίστιχό του;

Ἐὶδὲ καιρὸν πού διάλεξεν ὁ Χάρων νὰ μὲ πάρῃ
νῦν, ὅτ' ἀνθίζουσι τὰ φυτὰ καὶ φύει γῆ χορτάρι!... (*)

(*) Ὁ ρήτορας ἔβαλε «γῆ» ἀντὶ «ἡ γῆ» γιὰ τὴν εὐφωνία!

ΣΤΟ ΦΙΛΟ ΜΟΥ Ζ.

Εἶναι μεγάλος ὁ ἄνθρωπος! εἰκόνα εἶναι τοῦ Θεοῦ!
καὶ μὲ τὸ δίκιο του κρατεῖ καὶ καταδυναστεύει,
κι' ἄς τὸν σκοτιῶν ξαφνικά κλωτσιὰ γαιδάροῦ ἀγροῦ,
κεῖ πού σκυμμένος τὰ ἄλυστα μυστήρια γυρεύει.

ΓΑΥΡΟΣ ΟΡΝΙΘΗΣ

— Μαθαίνουμε πὼς ὅλο τὸν ἀστεῖο πόλεμον τῆς «Ἐστίας» κατὰ τοῦ τελευταίου βιβλίου τοῦ Ψυχάρη «Le crime du Poète» τὸν ἔκαμε ὁ ἀπόστρατος ὑπολοχαγὸς τῶν Γαριβαλδινῶν κ. Καρβούνης, πού εἶναι, λέει, καὶ δημοτικιστής. Ἡ «Ἐστία» στὸ φύλλον τῶν 25 τοῦ Μάη δημοσίευσεν κ' ἓνα χρονογράφημα «Γάλλου δημοσιογράφου δημοσιευθὲν εἰς τὴν Action Française». Τὸ ἄρθρον αὐτὸ κρίνει, ἀλλὰ «Ἐστία» τὸν Ψυχάρη καὶ τὸ βιβλίον του, καὶ φυσικά, ἀφοῦ ὑπάρχουν καὶ στὴ Γαλλία Καρβούνηδες.